

ROKOVÁNÍ KOMUNISTŮ

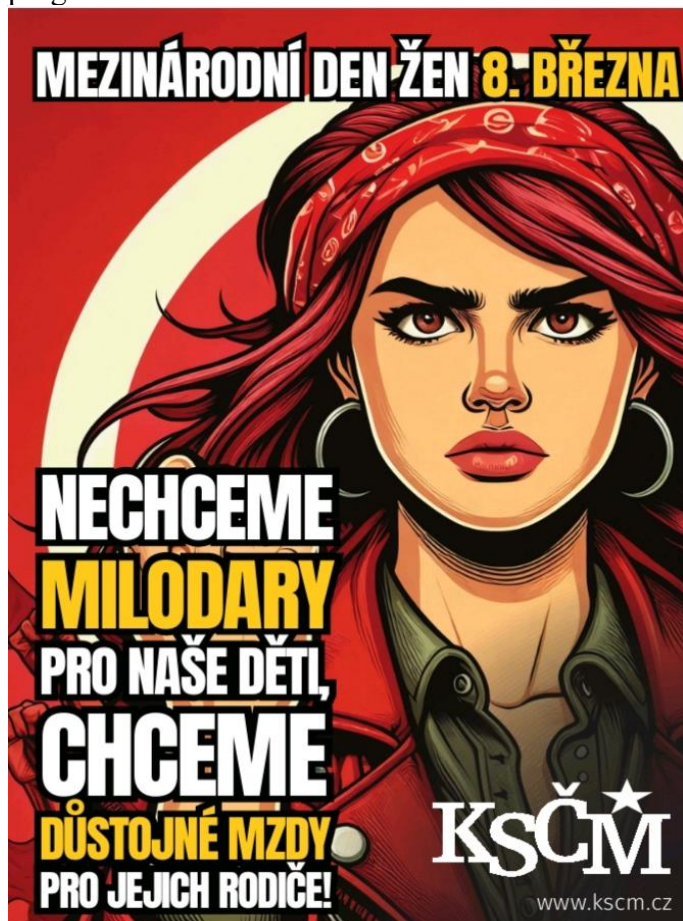
V sobotu 22. února se za účasti poslankyně Evropského parlamentu a předsedkyně KSČM soudružky Kateřiny Konečné sešli delegáti a hosté krajské konference Jihomoravského kraje ke svému jednání. Navázali tak na jednání výročních členských schůzí a okresních konferencí.

Cílem všech těchto jednání bylo vyjádřit se k několika důležitým dokumentům, jež bude KSČM projednávat na úrovni svého ústředního výboru – návrhu tezí volebního programu KSČM a návrh na kandidáty za KSČM pro kandidátní listinu hnutí STAČILO! v Jihomoravském kraji. Dále se jednalo o dva dokumenty, které se týkají práce strany v příštím období a jež budou předmětem jednání květnové celostranické konference – návrh úprav Stanov KSČM a návrh aktualizace dlouhodobého programu KSČM.

V bohaté diskusi se účastníci konference zabývali a přednesli konkrétní náměty k dopracování předložených dokumentů. Diskutující se rovněž věnovali přípravě podzimních parlamentních voleb, jak z hlediska návrhů na kandidáty, tak z pohledu zajištění volební kampaně. S velkým zájmem si účastníci konference vyslechli diskusi vystoupení předsedkyně strany s. Konečné, která reagovala na některé diskusní příspěvky. Mimo jiné uvedla: Otázku změn ve stanovách nemůžeme nechat až na sjezd, ten by se měl zabývat politikou, nikoliv organizačními otázkami. Poděkovala za výsledky, jichž bylo dosaženo při volbách v roce 2024, a vyjádřila přesvědčení, že na ně navážeme i v letošním roce. Počítám, že koncem března budou na tiskové konferenci oznámeni lídři kandidátek všech krajů i volební program. Bude třeba na tom začít pracovat již nyní, očekává se, že volby by se měli konat 22. a 23. září. Od dubna tedy začne ostrá volební kampaň, musíme být silní v ulicích i na sociálních sítích. Očekáváme, že půjde o velice tvrdou, nelitostnou a ošklivou kampaň protivník nám nic nedaruje, naopak využije každé naší nedokonalosti a chyby. Jdeme neprobádanou cestou, ale věřím, že se vrátíme do poslanecké sněmovny hlavním vchodem. I z toho důvodu bude žádoucí, aby se nám podařilo delegovat své zástupce do co největšího počtu okrskových volebních komisí. Současně je třeba již dnes přípravou na volby do obecních zastupitelstev v roce 2026. Pro úspěch v nich je třeba, aby strana byla zkonsolidována.

V tajných volbách konference zvolila návrh na lídra a pořadí kandidátů na 2. - 7. místě. Ostatní kandidáty doporučila ÚV k zařazení na další místa kandidátní listiny.

Aleš RŮČKA

Komunistická strana Čech a Moravy se důrazně ohrazuje vůči obsahu tiskové zprávy, kterou vydala dne 11. února 2025 Občanská demokratická strana.

Je běžným zvykem, že velvyslanectví různých zemí požádají o setkání nového velvyslance s představiteli KSČM. Protože Česká republika udržuje diplomatické styky s Íránem, vyhověla předsedkyně KSČM a europoslankyně Kateřina Konečná žádosti Íránského velvyslanectví a v červnu 2022 se sešla na krátké schůzce s novým velvyslancem Íránské islámské republiky.

„Tvrzení Veroniky Vrecionové, která schůzku realizovanou téměř před třemi lety prezentuje jako „podporu teokratické diktatury, v níž jsou vězení plná politických vězňů a země láme rekordy v počtu popravených“, považuje KSČM za pokračování prostoduché kampaně vládních stran s cílem dehonestovat Komunistickou stranu Čech a Moravy a hnutí STAČILO! ve snaze zabránit návratu tradiční levice do Poslanecké sněmovny,“ řekl tiskový mluvčí KSČM a STAČILO! Roman Roun.

15. březen 1939 v Brně

Tento den navždy zůstane v paměti národa, jako den okupace nacistickým Německem a ztráty suverenity naší země. Za 6 let okupace přišlo o život na 360 tisíc našich občanů. Velký podíl na okupaci a následném pronásledování komunistů, Židů, Romů a všech antifašistů, kteří se zapojili do odboje, měli i naši němečtí spoluobčané.

V městě Brně žila velká německá menšina. Ta se po zaboru našeho pohraničí v roce 1938 začala aktivizovat. Byla založena pohotovostní skupina nacistů s názvem Volksdeutsche Mannschaft, která vystupovala jako pátá kolona Německa. Pořádala schůzky dychtivých přívrženců okamžitého přičlenění k Říši. Němečtí občané byli vyzýváni, aby vyčkali na vhodný čas, sledovali pokyny organizace a aktivně se zapojovali do celé řady akcí. Organizovali provokační manifestační pochody městem. 12. března byl organizován např. velký

pochod do Pisárek, 13. března dokonce masový pochod Němců z brněnského okolí k novým hranicím s Německem u Pohořelic. Demonstrace nabíraly na síle. Docházelo k potyčkám mezi českým a německým obyvatelstvem. Policie musela tyto pochody rozptýlit a nakonec zakázat. Německými fanatiky bylo údajně plánováno i obsazení města. To se nakonec stalo.

V noci ze 14. na 15. března bylo v časných hodinách obsazeno brněnskými nacisty policejní ředitelství, Zemský úřad, nádraží, pošta a rozhlas.

Německé vojenské jednotky se v Brně objevily 15. března dopoledne před desátou hodinou. Už 17. března přijel zvláštním vlakem přes Olomouc do Brna Adolf Hitler. Cestou byl nadšeně vítán německým obyvatelstvem. V Brně byl přivítán fanatickým davem brněnských Němců, představiteli zemské správy, nacisty v Zemském domě i na brněnské radnici.

Na základě Hitlerova výnosu o zřízení Protektorátu Čechy a Morava z 16. března 1939 převzal na slavnostním shromáždění v Brně velitel armádní skupiny 5 generál W. List moravskou zemi „pod ochranu říše.“

Šéfa civilní správy na Moravě v té době vykonával do 15. dubna Josef Bürckel. Tuto agendu následně převzala pobočka říšského protektora v Brně.

Na místo náměstka moravského zemského prezidenta byl dosazen vedoucí představitelů brněnských nacistů Karl Schwabe. Všechny státní úřady se dostaly pod kontrolu a správu okupantů. Ze samospráv byli okamžitě odstraňováni Židé, komunisté a další nepohodlné osoby. Byli nahrazováni lidmi jen se souhlasem okupační správy. Starosta města Brna Ing. Dr. Rudolf Spazier, docent na české technice a Vrchní technické rady státních drah byl násilně zbaven úřadu. 15. 3. přišel na radnici Oskar Judex, brněnský nacist a prohlásil se komisařským starostou. Okupační správa ho 16. března schválila. Přesto se starosta Spazier nevzdal a snažil se úřadovat až do 23. března, dokud ho gestapo nedonutilo z úřadu odstoupit. Úřadovna gestapa si zabrala Právnickou fakultu Masarykovy univerzity. Do jejího čela byl jmenován Günter Herman z Kielu.

Je velmi obtížné postihnout, co všechno začalo ovlivňovat život jednotlivců, rodin, sousedských a pracovních kolektivů, společenský a kulturní život občanů našeho města. Obyvatelstvo v protektorátu bylo rozděleno do tří kategorií: občané říšské státní příslušnosti, což byli vlastně obyvatelé německé národnosti z ČSR i Německa, dále protektorátní příslušníci tj. obyvatelé Protektorátu jiné než německé národnosti a konečně podle rasových zákonů právně i fakticky bezprávní Židé a Romové.

Lidé se sice snažili žít dál své životy, ale byli vystaveni obrovskému tlaku, omezení, ponižování, pronásledování a represím. Život našich občanů za protektorátu je popsán v mnoha knihách. A tak doporučuji alespoň jednu, z které jsem čerpala: Vlastivěda moravská- Dějiny Moravy 4 „Svobodný stát a okupace.“ Vydala Muzejní a vlastivědná společnost v r. 2004 v Brně.

15. březen 1939 se zapsal černě i do dějin města Brna na což nelze zapomenout. A. Š.

10 dní, které otrásl liberálním světem aneb všechno je jinak ...?

Ne opravdu nejde o reportáž a už vůbec ne o pokus hlouběji analyzovat události pouhých deseti dní počínajíc telefonátem prezidenta USA Donalda Trumpa prezidentovi Ruské federace Vladimíru Vladimíroviči Putinovi ve středu 12. února. To jen subjektivní dojem z ohlasu, který tento telefonát a následující události odstartovaly ve světě (řádoby) liberálního a (ještě méně) demokratického „Západu“ vyběhl půjčit si pro krátký článek slavný titulík knihy Johna Reeda o deseti dnech za VŘSR.

Nicméně je třeba předznamenat, že nejde o události izolované a už vůbec nepředvídatelné v posloupnosti politického vývoje již desetiletí nazpět. Jde v principu o očekávatelné logické vyústění dlouhého usilování USA o pozici jediného světového hegemonu nástroji, které k prosazování „pravidel“ vůdce tzv. NWO – nového světového řádu použil.

Ale k věci. Startovací událostí „horkého února“ byl bezesporu dlouhý telefonický rozhovor ze strany prezidenta Trumpa prezidentu Putinovi a také následný, mnohem kratší, jeho rozhovor s „prezidentem“ Ukrajiny Zelenským. Bez ohledu na to, že zejména Trump s Putinem se víceméně diplomaticky zdvořile domluvili, že se domluví, rozhovor stačil mejstrímu ke smršti komentářů, většinově odsuzujících americkou iniciativu jako zradu hodnot liberální „demokracie“ a podlehnutí Kremlu. V čem však spočívá ta zrada? Aniž bych předbíhal závěr, je jí především racionální hodnocení situace američany, vedoucí k otevření okna veřejnosti dosud zakázanému pohledu na konflikt na Ukrajině, ve kterém Rusko není nutně bezohledný agresor a ve kterém důvody a příčiny války jsou jiné, než se doposud tvrdí.

Klíčovým dějištěm třeskatého vývoje situace se stala Mnichovská konference, tzv. bezpečnostní a zejména vystoupení amerického viceprezidenta J. D. Vance hned při zahájení v pátek 14. února. Podle

reakcí by se dalo usuzovat, že pátek 14. bude zpověřen dalším „černým pátkem“ historie. A proč? Protože z pověření amerického prezidenta sdělil konsternovaným Evropanům, že nemají potuchu co je demokracie (na příkladu cenzury až zrušených voleb v Rumunsku) a že USA nadále hru Evropy/EU na rusofobní „demokracii“ financovat nebudou ... naopak! Že je čas vracet dluhy a platí to v plné míře především pro Ukrajinu! Jinými slovy se dá také říci, že USA sdělily změnu svého pohledu na konflikt, který pro ně přestal být výhodnou investicí a naopak pokračování podpory (z peněz amerických daňových poplatníků) jednoznačnou ztrátou a na ztráty jsou američané zatraceně citliví. Proto také především ukrajinské zděšení ze sdělení o zahájení auditu všech doposud poskytnutých amerických finančních podpor a zděšení unijní z pochopení, že evropské státy zaplatí všechno (byť to spískali právě američané) ze svého, protože se k tomu nechaly (američany a brity) dovést a lehkomyšlně podepsaly směnky v domnění, že vítězové dluhy neplatí ... Prostě Amerika first a NWO v praxi! Zdá se, že šéf konference Christoph Heusgen pochopil a jeho slzy na konci programu byly fakt upřímné.

„Jádro“ EU zřejmě asi také pochopilo, ale upřímně se bojí možné lidové vzpoury a tak se snaží dělat ramena a zarputile naopak posilovat dosavadní kurs k sebezničení v domnění, že se jej podaří

natolik oddálit, aby se to jeho současných (j)elit nedotklo (marně). Proto ihned po Mnichovu dvě konference v Paříži, které však s prázdnými kapsami a lakomými prázdnými dušemi logicky nemohly vyznít jinak než zoufale do nikam.

A přišla další pecka – Rijád 18. února! Nemám dostatek informací, abych mohl hlouběji analyzovat, přesto lze říci jedno. USA a RF daly především EU i Ukrajině jednoznačně najevo, kdo řídí hru a kdo je v orchestru. Více k Rijádu ani netřeba, protože se zde evidentně především sprádaly noty pro pokračovací jednání, která patrně vyústí ve finální schůzky obou prezidentů.

Své sledování událostí zakončím připomenutím přípravy rezoluce pro plénium VS OSN 24. února, kterým má být (silou doporučení) Rusku uloženo okamžité, úplné a bezpodmínečné stažení všech ozbrojených sil z území Ukrajiny. Na tom by nebylo nic výjimečného, byť jsem zvědavý, jak v dokumentu autoři (Británie, Francie, Německo, Kanada, Švýcarsko, Polsko a pobaltské země) vymezili území Ukrajiny, z něhož se má RF stáhnout. Výjimečné je to, že poprvé od zahájení ruské SVO nejsou spoluautorem protiruského návrhu rezoluce USA a údajně jej ani nehodlají podpořit!

Nuže k závěru. Třeskutost událostí těch několika dní od 12. února tkví v razanci, s jakou bylo Evropě sděleno, že zájmem USA je válku na Ukrajině ukončit co nejrychleji, protože ztráty nejsou přijatelné. Zaplatí je Ukrajina a státy EU! A proto

čím dříve bude konflikt ukončen, tím menší budou i ztráty. Přičemž málokdo z těch kejhajících vyděšených připouští, že USA vůbec nemění kurz! Provolávání „Evropa je ohrožena: Trump chce mír!“ není dokonce ani zradou liberální demokracie. Tedy americké! Stále bouřlivě se odvíjející situace jen více či méně čitelně dokládá, jak moc současné evropské elity nechápou, co se vlastně děje, ačkoliv celkem opodstatněně cítí, že dny jejich panování mají omezený počet a navíc blízký konec. Poněkud mě v této souvislosti pobavilo v neděli 23. února vystoupení ministra pro evropské záležitosti v pořadu Za 5 minut 12, když bezelstně vypočítával, kdo všechno za západní liberální demokracii stojí a dopočítal se pouze států EU ...

Poučení? Máme jedinečnou příležitost založit skutečně vlastenecké hnutí, v němž více než o vyhraněnou ideologickou čistotu půjde o zachování českého občanského, národního, sociálně přívětivého státu, byť otevřeného pomoci pracujícím cizincům, který nebude do okolí šířit hrozby a nenávist, ale rozumnou suverénní vstřícnost a spolupráci. Dovolím si vyjádřit naději, že takovýmto hnutím, levicovým hnutím, bude STAČILO! a také přesvědčení, že se takovým může stát pouze s programem komunistů, KSČM, předestírajícím jedinou smysluplnou systémovou změnu, cestu socialismu.

Václav FIŠER

člen MěV KSČM,

předseda MĚR KČP, člen KSV a spolku Svatopluk

Malé zamyšlení Aleše Ručky k tomu, proč jsou Rusové naši nepřátelé

Dnes navazuji na své zamyšlení v minulém čísle, ve kterém jsem se zamýšlel, proč si vlastně sami vytváříme nepřátele. Nedalo mi, abych je nedoplnil o některé další úvahy, byť jsem si vědom skutečnosti, že ne každý se mnou bude souhlasit.

To základní je otázka, proč si vlastně dělat nepřátele právě z Ruska. Snad každý, koho zajímají dějiny pochopí, že Rusko se z dějin bylo schopno poučit. A že měli z čeho. Válečné konflikty jsou s budováním ruské říše spojeny od jejího počátku a v podstatě dodnes. Pro ilustraci uvádím několik válečných konfliktů: nelze nezpomenout období počátku 17. století za vlády Petra 1. Velikého, války na počátku 19. století: války 2. a 3. koalice proti Napoleonovi (1805 a 1806 – 1807), Rusko – turecká válka (1806 – 1812), Ango – ruská válka (1807 – 1812), Finská válka (1808 – 1809 – výsledkem

mimo jiné bylo, že Švédsko postoupilo Rusku Finsko), Rusko – perská válka (1804 – 1813) nebo neúspěšné Napoleonovo ruské tažení (1812). Nelze vynechat Rusko - japonskou válku (1904 – 1905) a ani občanskou válku. Těch válek bylo až příliš, včetně té 1. a 2. světové. Žel válečné konflikty neustaly ani na konci minulého, ani na počátku tohoto století. Stačí připomenout např. Čechu či Afghánistán. Je samozřejmé, že ve všech těchto konfliktech šlo jen a pouze o územní zisky a tedy o zdroje přírodního bohatství. Výsledkem byla někdy katastrofa, jindy úspěch.

Proč to všechno uvádím? Vše je třeba nazírat v kontextu s dějinami, s historickými souvislostmi. Faktem je, že nejen Rusům, ale troufám si říci všem národům bývalého Sovětského svazu, se vrylo do jejich historické paměti, čeho v letech od říjnové revoluce v roce 1917 a po celou dobu SSSR dosáhli v rozvoji společnosti. Mám pochopitelně na mysli občanská práva, elektrifikace a industrializace, rozvoj zemědělství, zdravotnictví, školství, vědy, kultury a sportu, atd., atd. (Mimořádně, totéž podle mne platí i pro převážnou část obyvatel, naší republiky pro období let 1948 – 1989.) Podle mne se Rusové z těchto válečných konfliktů i z období budování socialismu poučili. Poučili se z výsledků 2. světové války, že má smysl bojovat za svůj stát, za vymoženost, jež minulé generace vybojovaly. Není tedy divu, že se v roce 2022 vydali na pomoc svých ruských bratří na Krymu, Doněcku a Luhansku.

Tady přeci nejde o žádnou dobovačnou válku, o zisk nových území, jak se nás snaží USA a tedy pochopitelně i naši snaživí politici přesvědčit. Tito jdou ještě dál, tvrdí nám, že po Ukrajině jsou na řadě další evropské země včetně té naší. Z čeho však vycházejí, to už neuvádějí. Je však zřejmé, že poučení z historie postrádají. Nechtějí se smířit s realitou. Zapomněli, proč vznikla 1. světová válka. Tehdy přeci nešlo o to, že nám zavraždili Ferdinanda. To byla jen rozbuška. Je nezvratné, že na konci 19. století již byla zeměkoule rozdělena mezi tehdejší velmoci a jejich kolonie. Hlavním důvodem vzniku Velké války byla jednoznačně snaha o nové rozdělení světa, neboť některé koloniální země chtěli více území, jiné ještě více. A 2. světová válka? Nikdo snad (kromě některých našich politiků a jim pomáhajících novinářů či jiných kariéristů) nepochybuje, že ji rozpoutalo nacistické hitlerovské Německo. O co mu šlo? Přece o nová území – životní prostor

a jejich nerostné bohatství. Jak to dopadlo, není třeba připomínat. Není zde místo rozvádět další nedávné i současné válečné konflikty a nejrůznější barevné revoluce. Oficiální důvod je vždy stejný – obrana demokracie a lidských práv bez ohledu na to, kolik lidí při tom zemře a jaké škody to příslušné zemi způsobí. Je jedno, zda je to v Africe, Jižní Americe, Blízkém východě či v Evropě. Vždy jde v podstatě o jediné – zajištění vlastní sféry vlivu (hledej za tím ekonomiku), ložiska plynu, ropy, vzácných kovů a další. Ruku v ruce s tím pochopitelně jde i ekonomické zničení konkurenta.

A tak se vracím ke svým úvodním řádkům. Rusové se poučili z historie, zjistili, že prostřednictvím válečných výbojů cesta ke skutečně demokratické a sociální společnosti nevede. Poučili se z vlastní i té globální historie. Nepotřebují nová území, nepotřebují nová těžební ložiska. Mají jich tolik, že suroviny mohou vyvážet. Proč by tedy měli expandovat? Snad jediným důvodem může být snaha ochránit ruské občany žijící v jiných zemích, jimž je například zakázáno mluvit a vzdělávat se ve vlastní řeči... Což je, dle mého názoru, také jedním ze skutečných důvodů současné války (v ruském podání speciální vojenské operace) na Ukrajině. Není třeba se zmiňovat, jinak je tato válka hodnocena západními zeměmi. V každém případě zcela jinak než války, pardon vojenské mise USA, Velké Británie, Německa, Francie, etc. Proti zemím jako byla Jugoslávie, Sýrie nebo Venezuela a řadě dalších.

Opravdu nevím, jak toto své dnešní zamyšlení ukončit. Snad jen známým VÁLKA JE VŮL. Jedno je mi však jasné (a kupodivu to konečně začíná být jasné i hlavním aktérům): Rusko neprohraje, velmoci budou „spokojeny“ a zbude zbídačená Ukrajina. Nové „Jaltské“ dohody se již blíží, ať se to Zelenskyjmu líbí nebo ne. **Takže, proč objektivně mají být Rusové naši nepřátelé skutečně nevím!**

Karel SÝS

ŽIVÝ SEN

Na blednoucí ranní obloze
- nad se mi to nezdá
visí za cípky přibitá
včera zapadlá hvězda

MYSLETE NA CHORÁL

Nelekejte se!
Těch nahoře je jenom deset tisíc
nás v podzámčí je stokrát víc!

Co spojuje a rozděluje křesťany a komunisty?

V současné době naše asociální vláda nemá asi nic jiného na práci, než uzavírat smlouvu s Vatikánem, miniaturním nedemokratickým státem, který ovládá myšlení miliardy lidí na celém světě. Je třeba upozornět, co tím sleduje. A protože církev římsko-katolická v řadě projevů jejich představitelů v naší zemi, včetně členů KDÚ-ČSL je antikomunistická, je potřebné i antikomunistům objasnit náš vztah k věřícím, náboženství a církvím.

Z nevyjasněnosti těchto vztahů docházelo a dochází z obou stran k nedorozumění. Neznalost marxistických přístupů k věřícím, náboženství a církvím a některé chyby, které se staly v minulosti v přístupu k věřícím, využívá církev, zvláště římsko-katolická, k vyvolávání odporu věřících ke komunistům. Církev jako instituce politická ví, proč to dělá. Církev římsko-katolická vždy byla oporou feudalismu i kapitalismu. Spojovala je touha po majetku. Nikdy nepřijala socialistické zřízení, ideje sociálně spravedlivé společnosti. Její altruismus vůči chudým je pokrytecký.

Jaký vztah mají komunisté k věřícím? Jako marxisté vycházíme z toho, co už ve svém díle uvedl Bedřich Engels a to, že „víra je soukromá věc každého člověka.“ V. I. Lenin ve svém spisku „Socialismus a náboženství“ napsal: „Každý musí mít úplnou svobodu vyznávat jakékoliv náboženství, nebo nevyznávat žádné náboženství, tj. být ateistou, kterým každý socialista obvykle i bývá. Dělat nějaké rozdíly mezi občany je nepřipustné.“

Věřící křesťané nejsou a nemohou být pro komunisty nepřátelé. Jejich víra je jejich soukromou věcí. Pokud žijí podle křesťanské morálky, pak nás spojuje cíl, usnadnit každému jeho životní úděl, vytvořit důstojné podmínky života každému člověku. Komunisté vrací smysl původnímu křesťanství, které vzniklo jako odraz tehdejší bídy a nespravedlnosti. I prvotní křesťané byli za své názory pronásledováni, zakazováni i zabíjeni. „Je třeba respektovat odlišné kvůli dosažení společného,“ jak napsal jeden věřící muž do Haló novin.

Komunisté a věřící se liší jen ve způsobu, jak společného cíle dosáhnout. Komunisté jsou

přesvědčeni, že je nutné vytvořit spravedlivější společnost, ve které se člověk bude cítit svobodný nejen ve svých názorech, ale bude sebevědomý i v dosahování práv sociálních. Jen taková společnost, která zajistí rovnost v rozdělování lidských hmotných statků podle potřeb se může nazývat kulturní společností. Kulturní a civilizovaná společnost bere v úvahu rozdílné schopnosti lidí a zajišťuje důstojný život všem.

Sebevětší snaha křesťanů pomáhat formou charitativní, formou sbírek a nadací nemůže toto zabezpečit. Nelze připustit, aby lidé mentálně nebo fyzicky postižení se dostávali do role ponížených prosebníků. Aby pracující lidé byli nuceni chodit žádat o sociální dávky, protože nejsou schopni si z výplaty zajistit základní životní potřeby. Je ostudou této společnosti, že lidé jsou na ulici, nebo si musí chodit pro potraviny do potravinových bank.

Náboženství je jedním ze světových názorů. Je to názor na svět. Odpovídá na otázky, které si kladou všichni lidé. Jak svět vznikl, kdy vznikl, jak se vyvíjí... **V tom se komunisté a ateisté s věřícími rozcházejí.** Věřící jsou přesvědčeni o správnosti svého nazírání na svět vycházející z náboženské věrouky a víry v boha. Marxisté vycházejí z poznání a poznávání světa vědou. Přebírají vědecký světový názor. Mezi věřícími a nevěřícími je mnoho těch, kteří nevyznávají žádný z náboženských směrů, ale přiklánějí se k tomu, že „něco musí být, co hýbe světem.“ Právě k náboženství se váže ono mnohokrát zneužitě vyjádření K. Marxe, že:

„Náboženství je opiem lidstva, je to iluzorní štěstí, protože jde o fantastický obraz v hlavách lidí, a pouze v nich. Neexistuje mimo lidské

vědomí. Člověk dělá náboženství...“ Marxisté popírají existenci bohů.

Z obou stran se pak volá po důkazech, aniž by je mohla některá strana předložit. Marxisté vycházejí z toho, že co neexistuje nelze doložit, církve absolutní důkaz také nemají. **Proto je třeba oboustranné tolerance mezi věřícími, nevěřícími a ateisty, protože žádné násilné vynucování změny přesvědčení z jedné, nebo druhé strany k úspěchu nevede.** Věřící člověk je poután výchovou k bohu, vytváří si k němu hluboký lidský cit a přesvědčení o pravdivosti věrouky, stejně jako ateisté jsou přesvědčeni o své pravdě.

K. Marx v Úvodu ke kritice Hegelovy filozofie práva k tomu říká:

- „Zrušit náboženství jako iluzorní štěstí lidí znamená žádat skutečné štěstí.“
- „Náboženská bída je jednak výrazem skutečné bída, jednak protestem proti skutečné bídě.“
- „Náboženství je povzdech utlačeného tvora, cit bezcitného světa, duch bezduchých poměrů.“
- „Boj proti náboženství je tedy nepřímým bojem proti onomu světu, jehož je náboženství duchovním aromatem.“

Marxova kritika náboženství, kterou převzali komunisté, vychází z toho, že pro člověka a společnost musí být nejvyšší hodnotou člověk sám. To znamená, že náboženství nelze překonat jinak, než že se člověk vymaní z poníženosti / dnes např. ponížení člověka v pracovně – právních vztazích, kde se člověk mění na zboží /, opuštěnosti /dnešní ústup od kolektivisticky pojaté výchovy k individualismu /, opovrženosti /dnešní stav dělení lidí na lepší a horší, chudé a bohaté, elity, celebrity na straně jedné, „socky“ a nepřizpůsobivé na straně druhé.

Socialismus, přes své evidentní chyby, nastoloval postupně poměry, které odstraňovaly strach ze ztráty zaměstnání, strach z nedostupnosti zdravotní péče, vzdělání, bydlení... A i když nelze nikdy odstranit osobní tragédie, zklamání, vliv špatných rodinných vztahů apod. – člověk zbavený základních starostí a vědom si svých kvalit a opravdu rovného postavení i přes některé své nedokonalosti a handicapy se emancipuje,

získává sebevědomí, věří si a přestává mít potřebu obracet se k něčemu jinému, než je svět a společnost, ve které žije. **Základem marxistického nazírání na náboženství je, že: „člověk dělá náboženství, náboženství nedělá člověka.“**

Církev je formou, ve které se náboženské citění věřících může realizovat. Církve však nejsou jediné. Jsou tu tisíce různých sekt a kultů. Jsou to různorodé organizace věřících se svojí vnitřní kultovní činností, náboženskými představami a morálkou. **Proto je nezdůvodnitelné, proč právě církve římsko-katolická je v naší zemi prioritizována, proč jí má být dávana větší vážnost.** Evropa nikdy nebyla jen čistě katolická. I v naší zemi působí další církve, nejen římsko-katolická podléhající Vatikánu.

Církev římsko-katolická vystupuje na rozdíl od jiných církví a společností jako instituce politická. Snaží se zasahovat do chodu celé společnosti, touží po majetku a politické moci. Snaží se ovlivňovat život věřících, ale i nevěřících a ateistů, a to i přesto, že vyznavačů tohoto náboženského směru je u nás, jak vyplynulo i z posledního sčítání lidu, velmi málo. Všichni občané si ještě pamatují snahy prosadit prostřednictvím KDÚ- ČSL, jako prodloužené ruky církve římsko-katolické zákaz interrupcí, jak je tomu např. v Polsku. Vliv církve proniká do školství, sociálních služeb, zdravotnictví, armády. Hodnostáři církve se snaží zúčastňovat všech významných státních i veřejných aktů, participovat na lidových slavnostech.

Církve římsko-katolická majetek vyžaduje bez ohledu na stav národního hospodářství, kdy dochází ke snižování životní úrovně většiny lidí. Ve prospěch celé společnosti ho nevyužívá, ani věřící z tohoto majetku nic nemají. **Církev římsko-katolická často ústy svých představitelů hovoří o demokracii, ačkoliv sama je organizací nedemokratickou a autoritářskou. Věřící nemají žádnou možnost podílet se na volbě svých představitelů. Je zajímavé, že tento fakt nevádí všem našim novodobým demokratům i současné vládě, která chce smlouvu s Vatikánem. Žádný ze**

státníků není volen doživotně, jako papež, ani o sobě netvrdí, že je neomylný.

Dnes má církve římsko-katolická peníze, rozsáhlé polnosti, lesy a další nemovitosti. Pryč je doba, kdy požadovala jen nemovitosti, aby mohla poskytovat duchovní oporu svým věřícím. Z církve a jejich společností se staly podnikatelské subjekty, jehož hlavní náplní je podnikání za účelem zisku. Kdo tento zisk vytváří? Přece pracující. Je církve štedřejší ve vyplácení mezd?

My, komunisté, rozlišujeme vztah k věřícím, náboženství a církvím. Jestliže věřící, žijící podle křesťanské morálky, přes rozdílnost světového názoru, jsou a měli by být našimi spojenci v úsilí o důstojný život všech lidí, pak k církvím, zvláště k církvi římsko-katolické se náš vztah odvíjí právě od její politické činnosti. V sekulárním státě se církve má starat o své věřící a neplést se do politiky státu. Od toho mají občané politické strany, které si vybírají ve volbách.

A. Š.

Zničili jste hutě a ocelárny - chcete zbrojit?

Jiří Jaroš Nickelli, ČSPB z.s.

Projev pana premiéra Fialy o nutnosti navýšit částky na zbrojení nejméně na 3% HDP mne dostal. Mám tomu rozumět tak, jak nám to "politicky nanesl" pan premiér?

Že to bude úžasná šance pro naše zbrojovky? Úžasné, skvělé, wybitne, fabelhaft, bon, marvellous, sigurato, Herr Premier. A kde na to vezmeme při našem obřím zadlužení? A kde vezmeme základní materiál pro naše zbrojovky? Zničili jsme úspěšně naše hutě a ocelárny, počínaje Poldovkou a konče Mittal Ostrava či Liberty, nebo jak se to nazývalo po všech těch machinacích. Zničili jsme i velkou Zbrojovku Brno. Zničili jsme Adamovské strojírný, První Brno, Královopolskou, ČKD atd. atd. - řada snad nekonečná... Snad tam naši archeologové najdou ještě nějaké zbytky... Ach tak, vy to myslíte, že nás EU zachrání tak, jako zachránila italské ocelárny v Tarentu? Možná, jak říkal národní klasik Werich - "Až opadá listí z dubu..." Zničili jsme energetiku, to budeme ty zbrojovky pohánět třením liščích ocasů?? Sluníčko a větříček snad pomůže Marušce a Jeníčkovi, ale rozhodně nikoli našim zbrojovkám a průmyslu. Obávám se, že tudy cesta nevede.

Nemyslím, že prioritou zemí českých, moravských a slezských je vyzbrojovat se, abychom budovali "Festung Europa" - Pevnost Evropu, jak to kdysi chtěl a začal realizovat jistý führer. Nebo to chcete zkusit tak, jak to zkusil velký kormidelník MAO v kulturní revoluci, kdy Číňané budovali tisíce malých tavících pecí

na železo, aby dodali surovinu "zbraním a pluhům" lidové Číny??

I kdyby se vám to povedlo, kdo ty zbraně bude užívat? Postavíte evropskou armádu, aby táhla na "Rusa zloducha imperialismu"? Plánujete preventivní úder, aby nás ruský medvěd nesežral?

Kde máte lidi, brance, zálohy? Nemají je Britové, nemají je Francouzi, nemají je Němci, nemají je Italové ani Španělé, nemají je Baltové... Mají je Turci... Všechny takové plány už tu byly, byla tu "Nová Evropa", byli tu branci Evropské mládeže, a Waffen SS ze všech federátů od Norska až po Španěly táhly na Stalingrad - a dostaly velenárez. I ti Uhři, Slováci, Rumuni a Chorvati... Ti co, přežili, skončili na Sibiři a domů se vraceli 10 let po válce...

Myslím, že svět kráčí zcela jiným směrem a staré noty ze starého Washingtonu už neplatí a platit nebudou.

Vláda, která by se měla starat o své národní zájmy, by měla mít na zřeteli zajistit národu co nejlevnější energie, co nejlevnější potraviny, co nejlevnější zboží a co nejlevnější léky - a to vše zajistit především udržením a vybudováním vlastních zdrojů. Ne jejich ničením u nás, a dovozem z dalekých kontinentů!

Obávám se však, že *toto naše současné vlada nechce chápat a nikdy nesplní. Pak ovšem...*

Závěrem jen středně jedovatá poznámka: Co by asi na tyto plány řekl Váš guru Václav Havel se svou odzbrojovací politikou, kterou zahájil zničením zbrojovek na Slovensku? Asi pak máte na mysli jeho obrat k humanitárnímu bombardování - to zajisté. (Muzejní plod Havlovy odzbrojovací politiky - hasička místo tanku - byl donedávna vystaven v městě Kuníně na Moravě...) Ve mně to vyvolává dojem situace,

kteřou jeden benátský dóže nastínil slovy: V některých palácích jsou šašci ceněni více, než učenci". Ale to je jen volná asociace, nebylo to nic proti ničemu...

Komentáře netřeba.

Autor je emeritní specialista na vodní a větrnou energetiku TM Brno

Ohlédnutí za diskuzním čtvrtkem 20. února

V únorovém Diskuzním čtvrtku bylo otevřeno téma, které bylo na stole již velmi dlouho. Vlastně již deset let, protože se týká tragických důsledků tzv. „Majdanu“ pro ruskou ukrajinskou menšinu, tvořící většinu obyvatel území Donbasu.

Zejména dnes, kdy je naše společenské ovzduší prosycené vytrvale burcovanou rusofobií, neustále krmené báchorami o „nevypovokované“ agresí Ruska proti nevinné Ukrajině je třeba připomínat, jak to skutečně začalo a o čem to stále je. Proto jsme byli, Městský výbor KSČM a další spolupořádající, příjemně překvapeni, že téma **Donbas válečný i mírový - o aktuální situaci na Donbase s předsedou Společnosti přátel Luganské lidové republiky a Doněcké lidové republiky Jaromírem Vaškem** přimělo k účasti 58 účastníků a to i mladších věkových kategorií.

Mám důvod se domnívat, že téměř tři hodiny strávené se snímky doprovázenými výkladem byly užitečně prožitým časem. Byli jsme seznámeni s vývojem v oblastech LLR a DLR od počátku neklidu v roce 2014 až do současnosti. Od prvních tragédií způsobených

ukrajinskou „protiteroristickou operací“, přes povstání a vyhlášení samostatných lidových republik, „příměří“ v souvislosti s dohodou z Minsku, přihlášení se k Ruské federaci, zahájení Speciální vojenské operace až k dnešku. Viděli jsme autentické snímky zničených obydlí a míst osobních tragédií, ale také obrázky záviděníhodné vitality a naděje v mírovou budoucnost obyvatel obou republik při obnově zničených měst. Nejen co do výstavby bytů a obnovy továren, ale také kultury a sociálního života vůbec. Samozřejmě za vydatné pomoci Ruska, protože tohle už přece mají dobyvatelé a diktátoři v povaze ...? Aniž by byly promítané snímky čímkoli senzační či pobuřující surovou prezentací války, k tomu ani neměl pan Vašek při svých cestách za kulturní výměnou příležitost, bylo nám zřejmé, při udržovaných a obnovovaných památnících obětí zničujících válečných konfliktů jen na územích dvou nevelkých donbaských republik za poslední století, jak moc „mimo mísu“ jsou věční plánovači pokoření ruských národů ve svém pohledu na sílu jejich vlastenectví a národní soudržnosti při snaze ji překonat vojenskou silou. Ke zlomení síly ducha jim určitě nepomohou ani pomníky současnosti, na předním místě pověstné „Aleje andělů“, památníky tisíců dětských obětí banderovské protiruské nenávisti.

Zcela jistě nebylo možné během tří hodin téma vyčerpat. Nicméně jedno lze říci – jde-li

vůbec nějak jednoduše charakterizovat národ, ruský národ, pak je to mírumilovnost, ale také nezdolnost. Přes nesčetné hořké zkušenosti nemají v národní povaze mstu a nepřátelství, ale vstřícnost a pohostinnost. Nechtějme však být jeho nepřítelem!! Historie stále dokola potvrzuje zlidovělou moudrost: Rusové války nezačínají, ale ukončují svým vítězstvím. Bohužel, dnes jsme díky našim prodejným vládnoucím „elitám“ součástí strany jejich (odvěkých) nepřátel. Se všemi předvídatelnými důsledky. Prokážeme také takovou obecnou vůli k životu v míru? Za touto otevřenou otázkou jistě mohu jménem všech účastníků poděkovat Jaromíru Vaškovi za vystoupení, diskuzi, odvahu a odhodlání a popřát mnoho zdaru v dalších cestách na Donbas.

V únoru se v Brně konala ještě jedna akce, která s tématem našeho Diskuzního čtvrtku úzce souvisí a vlastně jej svým obsahem významně předznamenala. Ve čtvrtek 6. února téměř stovka lidí zcela zaplnila přednáškový sál v budově Moravského zemského muzea, Ditrichsteinském paláci na Zelném trhu. Brněnská větev spolku Svatopluk zde uspořádala veřejnou besedu nad knihou norského profesora mezinárodních vztahů Glenna Diesena **Válka na Ukrajině a eurasijský světový řád**, vydanou brněnským nakladatelstvím Lukáš a syn. Besedy se samozřejmě zúčastnili i členové brněnských organizací KSČM a to nejen proto, že někteří jsou také členy spolku Svatopluk. Kniha je totiž dokladem, že i na Evropském „Západě“ se vyskytují „dezoláti, chcimíři a dezinformátoři“, protivící se svým názorem, v tomto případě na Akademické úrovni, fašizujícímu tlaku „hlavního proudu“, dychtícím po ruskou krví zbrocené ruské zemi, plnou nerostných surovin, které anglo-saský Západ potřebuje a proto se domnívá, že na ně má „nárok“. Nuže, kniha profesora Diesena představuje na 250 stran náročného čtení, rozdělených do 11 kapitol, doplněných stovkami dovysvětlujících odkazů na zdroje. Ve velmi rámcové stručnosti se kniha zabývá, na pozadí konfliktu na Ukrajině, důvody pro odmítnutí tzv. „mezinárodního řádu založenému na pravidlech“ (pravidlech hegemonu, kterým mají být USA) na úkor

poválečného systému mezinárodního práva, založeného na suverénní rovnosti všech států.

Po základním představení knihy jejím překladatelem a nakladatelem Ivo Lukášem s účastníky diskutovali prof. Petr Drulák a plk. ing. Jaroslav Štefec. Diskuse se i proto velmi brzy stočila k pohledům na současný konflikt, jeho bezprostřední hodnocení, dopady a výhled. K bližšímu seznámení s obsažnou knihou proto doporučuji shlédnout videozáznam distančního tříhodinového rozhovoru o knize mezi prof. Drulákem a profesorem Diesenem na webové adrese

https://www.youtube.com/watch?v=b_tqoU9V5_CE. Rozhodně stojí za shlédnutí. Nicméně v rámci brněnské diskuze zazněla řada velmi zajímavých informací, byť mnohé byly jen připomenutím známého. Například, že (vnitro)církevní neobliba papeže Františka pramení i z jeho prohlášení, že **válka na Ukrajině byla vyprovokovaná Ukrajinou**, podněcovanou k tomu Západem. Nebo že kořeny současného konfliktu tkví již ve 40-tých letech 20. století, přičemž nejen v jeho důsledku evropské státy/EU vchází do zřejmě dlouhého období úpadku významnosti ... ze kterého budou mít prospěch především USA, ale (kouzlem nechtěného) také Čína a Rusko (prostě BRICS). Evropské „elity“ přitom zatvrzele odmítají vidět, že v souvislosti s válkou došlo k fatální ztrátě schopností armád států NATO (včetně americké), že NATO z podstaty své smlouvy zaniklo (a je to hlavní důvod uzavírání bilaterálních smluv USA s členskými zeměmi), že demografická katastrofa Ukrajiny bude znamenat významné bezprostřední bezpečnostní, ale také demografické ohrožení Evropy a také, že lokajské chování současných vlád dřívějších západních členů varšavské smlouvy jen posiluje v očích „starých“ zemí NATO pohled na nás jako (v roce 89) na poraženou zemi ..., že rozhodnutí o přijetí Ukrajiny do NATO bylo zájmem především USA a Velké Británie a to s plným vědomím toho, že výsledkem bude vyprovokovaný krvavý konflikt s Ruskem na úkor statisíců životů a obrovského ničení.

Jednou ze zásadních otázek, vnesených v diskuzi bylo v této souvislosti rozhodnutí Mezinárodního soudního dvora OSN v Haagu (ICJ) diktu z 31. 1. 2024. Bylo řeckně překvapením, že prof. Drulák dosti důrazně odmítl výklad, že soud v rámci svého rozsudku odmítl uznat Ruskou federaci jako „stát - agresor“ s téměř mejnstrímovým odůvodněním, že o agresí Ruska vůči Ukrajině nemůže podle mezinárodního práva pochyb!/? Agresí prý

neomlouvá ani skutečnost, že byla vyprovokovaná a dříve se stejného chování dopustily i jiné státy, včetně USA. Je velká škoda, že otevřená debata nemohla pokračovat, protože pan profesor musel naléhavě z akce přejít na jinou... Za většinu účastníků mohu tak jen sdělit naději, že bude možné v brzké době v tématu pokračovat, protože tento postoj nás skutečně překvapil.

Václav FIŠER

Politické působení

Kdysi jsem se vyslovil, že naše kantýna v budově MěV KSČM v Brně je takovým nepsaným agitačním střediskem strany. A je tomu tak skutečně. Už sama výzdoba místnosti tomu odpovídá.

Chodí sem hlavně nejen starší hosté, vidíme však i nové tváře. Jsou spokojeni s obsluhou Milana Krišo. Při stolování si vyměňují názory i na politické dění. To je přece důležité a potřebné! Je třeba, aby dosavadní hosté přizvali na své „posezení“ u občerstvení další mladší a mladé. Neformální výměna názorů na současnou politiku by mohla být jednou z forem jak dostat do myšlení mladých pokrokové myšlenky nás starých. My jsme přece prožili dobu budování socialistické společnosti i pád režimu. Jsme schopni vlévat naději na lepší život.

My nezapomínáme na naše dějiny. Nemyslím teď na husitskou dobu Žižkova vítězství, ale na vznik naší Československé republiky, na okupaci, na osvobození naší vlasti prolitou krví Rudoarmějců, na Vítězný únor. My se musíme přece stále řídit projevem prezidenta E. Beneše. Zastavte se, než vstoupíte do budovy městského výboru komunistické strany a znovu si jeho odkaz přečtěte. Vždyť my jsme přece Slované, své národnostní příslušnosti se nesmíme zpronevěřit. Dělejme vše pro lepší zítřky!

Letos se nám naskytuje ta základní příležitost – nadcházející volby. Je třeba s občany, sousedy, přáteli mluvit a požádat je, aby dali svůj hlas kandidátce STAČILO! Jaké bude číslo na volebním lístku, se dozvíme, až bude provedeno losování. Pokud nedostane naše kandidátka více než 5 % hlasů, nemáme šanci se podílet na nové vládě, což by bylo pro společenský pokrok velmi špatné.

Je tedy třeba mluvit s lidmi a vysvětlovat jim politiku tak, aby pochopili, že volbou kandidátky STAČILO! volí i pro sebe spravedlivější společenský řád a nenechává osud obyvatel republiky v rukou dosavadních všeho schopných vládních činitelů, kteří nemyslí na prospěch obyvatel, ale na svůj, svých přátel, velkokapitálu.

Lid nepotřebuje války, ale mír! Nepotřebujeme vojenské bloky ani horečné zbrojení. Finanční prostředky potřebujeme pro rozvoj naší společnosti, pro zvyšování životní úrovně lidu. Nechceme politiku bloků zemí uskupených pod vedením „amerického dolaru“. Cesta ke spokojenosti a štěstí lidstva je v míru, v neutralitě zemí. Pak bude moci každá země dle vlastního přání a potřeb spolupracovat s druhou zemí na základě vzájemné výhodnosti. Čtenáři Echa, myslete na to, než půjdete k volbám a pro kandidátku STAČILO! dejte nejen svůj hlas, ale získejte i další voliče. Pak budeme moci postupně realizovat „Programový manifest komunistické strany“.

Závěrem chci srdečně poděkovat redakční radě a dopisovatelům Echa. Obsahová úroveň se zvýšila. Co však postrádám, je to, že v Echu chybí zastoupení dopisovatelů ze základních organizací a zastupitelů z jednotlivých brněnských čtvrtí. Tyto dvě oblasti jmenuji záměrně, neboť právě před volbami je každá výměna zkušeností z předvolební kampaně užitečná a může napomoci ke zdárnějšímu

potřebného výsledku našeho uskupení
STÁČILO!

Neodpustím si však jednu poznámku:
V posledních dvou číslech Echa v pozvánce na
diskusní čtvrtek je napsáno: „*Diskuse s každým,*

kdo nehledá hádky, ale odpovědi na otázky.“ Je
věcí řídicího aktivu, aby hádky nebyly. Byl bych
velmi rád, mám ověřeno, že nejen já, ale i další
čtenáři, aby redakce tuto vsuvku již
neotiskovala. Děkujeme předem. **Jan KOUBA**

Kuba pod tlakem blokády

»Stýskalo se mi po Brně. Ráda jsem sem opět přijela mezi členy a příznivce této v ČR neaktivnější pobočky Společnosti česko-kubánského přátelství Lázara Cruze«, prohlásila velvyslankyně Kubánské republiky v ČR Saylin Martinez Tarrío.

Přijela do Brna besedovat se zájemci na téma:
“Solidaritou proti blokádě Kuby a proti
obnovenému zařazení Kuby na seznam států
sponzorujících terorismus.“
Už proto, že prezident USA Biden pod tlakem
na konci svého mandátu zařazení Kuby ze
seznamu států podporujících terorismus vyřadil,
avšak staronový prezident Trump Kubu na tento
seznam znovu vrátil. Neměl k tomu žádný
důvod.

V besedě zaznělo, že v kubánské metropoli
Havaně, na pobřežní části Maleconu se
odehrávají nejen karnevaly, koncerty, ale také
demonstrace a protestní pochody vyjadřující
postoje Kubánců k aktuálním událostem.
Dvacátého prosince 2024 pochodovalo
Maleconem přes půl milionu lidí za zrušení
blokády trvající od r. 1962 a proti zařazení Kuby
na seznam států podporujících terorismus.
Americkému velvyslanectví chtěli připomenout
i 3478 zabitých bojovníků a nevinných civilistů
hájících svobodu své země. Na základě toho
vznikla Výzva Komunistické strany Kuby k

přátelům, politikům a státníkům, aby vyjádřili
solidaritou s Kubou.

Účastníci brněnské besedy vyjádřili morální
podporu kubánským lidem a nesouhlas se
snahou USA uvést lid Kuby do bídy, nedostatku
všeho a dosáhnout jeho vzbouření proti své
vládě. Podporu Kubáncům vyjádřili i zástupci
Brna z Výboru národní kultury, Levicového
klubu žen Dobromysl, organizace KSČM,
Společnosti Ludvíka Svobody.

Na besedě zaznělo, že po rozpadu
socialistického tábora se Kuba začala orientovat
na turismus. Společně se zahraničními investory
postavila stovku luxusních hotelů v Havaně, na
Varaderu, na ostrově Guillermo, Kokosovém
ostrově, na pláži Ancon a jinde. Přitom si Kuba
ponechala 51% vlastnického podílu hotelů.
Turista má v těchto hotelích vše, nač si
vzpomene. Kubě z toho plynul zisk. I to se stalo
součástí blokády se snahou zamezit přísun
turistů. Investorům, včetně rodinných
příslušníků byl zakázán vstup na území USA.
Proto i státy nedoporučují Kubu navštěvovat.
Do epidemie Koronaviru navštěvovaly Kubu
více než čtyři miliony turistů ročně. Loni
zásluhou blokačních opatření pokles počet
turistů na 2,2 milionu. Největší jejich útlum má
příjezd z Kanady a USA. Nesnadno mohou
Kubánci vyvážet své tradiční výrobky, jako
třtinový cukr, nejlepší doutníky na světě, pestrou
paletu rumů. Obtížně nyní nakupují naftu pro
chod elektráren...

Velvyslankyně ve svém vystoupení pronesla,
že jediné, co USA nemůže Kubě vzít, je sluneční
světlo. Proto se Kuba nyní začala orientovat na
výrobu elektrického proudu ze solárních panelů.

Pozvolna se začínají uzavírat s Kubou i hospodářské dohody se státy uskupení BRICS - Čínou, Ruskem, Indií, Venezuelou....

Brněnská pobočka reaguje na Výzvu soustřed'ováním pohlednic s ČR, na kterých lidé vyjadřují solidaritu s Kubou. Jako adresáta na pohlednicích uvádějí např. Kuba, Havana, nebo jakékoliv město na ostrově. Vzkazy budou odborně přeloženy a odeslány do zvoleného místa. Soustřed'ování pohlednic se plánuje do konce června.

Další počín je rozšíření soukromého muzea česko-kubánského přátelství v Lukové na severu Moravy a jeho přiblížení veřejnosti. Nyní

navštěvuje ročně muzeum 200 až 300 osob. Letos v listopadu se mohou zájemci zúčastnit i putovního zájezdu na Kubu, včetně návštěvy ICAPu, tj. Organizace pro spolupráci s národy.

Tam osobně předají pohlednice, včetně přiložených vzkazů našich občanů. V současné době nelze poslat Kubáncům jakoukoliv peněžní sbírku, protože naše banky z důvodu americké ekonomické blokády karibského ostrova, transakci odmítají provést. Platí totiž demokratická zásada, že peníze do zahraničí na tanky posílat lze, avšak poslat je na pomoc trpícímu kubánskému lidu se zakazuje.

(vž, jš) FOTO - Václav ŽALUD

KATEŘINA ŠESTÁKOVÁ NOVOTNÁ

NEJVĚTŠÍ HROZBA DNEŠKA

Lidé jim to pořád věří,
že hrozbou jsou Vrábelovci,
Když proti nám tu láteří
Horliví unijní lovci.

O velké válce hovoří
A co nám dosud zbývá,
To ať nakonec znetvoří
Síla zbraní pustošivá

Pro ně jen slovanské smetí,
Pronás vše cenné co máme:
Naše milované děti.
Ty jim snad lidi nedáme!

Pod praporem
s hvězdičkami
Máme hnát na smrt svý
blízký.

Smutní tátové a mámy
Na mostě mezi ohnisky

Pak snad s pocity bezmoci
Jednou moc pozdě pochopí,

Že šlo jen o spor velmocí.
Jiní si dají do klopy

Hrdě svou ukrovlaječku
A ani pak nepřiznají,
Že nechránili svou smečku,
Těď ještě tu možnost mají.

Vrábel není váš nepřítel
Tím jak se slovy zachází.
To fialový strašpítel
Tu žene národ do zkázy.

Možná se svých pánů bojí
Víc než vlastního národa.
Proto tu teď pilně zbrojí
A i životy rozprodá.

Pojďte. Lidi, do odporu!
Sami nebo s Vrábelovci.
Nenechme se hnát do sporů
Jako stáda tupých ovcí,

Které čekají jen jatka.
Ještě to můžeme zvrátit.

Doba už je ovšem krátká.
Brzy můžeme vše ztratit.

Kdo chce tvořit první řadu
Někde na východní frontě?
Prý za „hodnoty západu“
A za dolary na kontě

Lidí ve zbrojním průmyslu.
Kdo se do boje požene
Bez strachu a bez rozmyslu
Za hodnoty tak zkažené?

Za vznik podivných pohlaví
A i za výsměch tradici.
Kdo se s nadšením postaví
V boji smrtící municí?

Ať jdou ti, co válku chtějí
A nechají nás v klidu žít.
Kdo válečné písně pění,
Ať jdou svůj život položit.

10. 11. 2022

BŘEZNOVÉ KALENDÁRIUM

1. 3. zahájení Měsíce knihy
2. 3. 2. - 6. 3. 1919 - ustavující kongres III. Internacionály (rozpuštěna 1943)
1933 - Volovce na Zakarpatské Ukrajině – Při protestu nezaměstnaných proti zatčení a zbití dělnické delegace zastřelili četníci jednoho rolníka a tři nezaměstnané zranili.
3. 3. 1978 - Vladimír Remek vzlétl do kosmu
4. 3. 1949 - na sjezdu spisovatelů založen Svaz československých spisovatelů
5. 3. 1946 - Churchillův projev ve Fultonu zahájil studenou válku
5. 3. 1953 zemřel Josif Vissarionovič Stalin
6. 3. 1930 - **Mezinárodní den proti nezaměstnanosti** - počátek masového hnutí nezaměstnaných
7. 3. 1850 narodil se Tomáš Garrigue Masaryk
7. - 11. 3. 1931 - VI. sjezd KSČ
8. 3. 8. 3. 1912 – akce amerických švadlenek – **Mezinárodní den žen**
1943 - bitva u Sokolova - 1. čs. samostatný prapor v SSSR (padl Otakar Jaroš 1912 - 1943)
9. 3. De památky obětí vyhlazení terezínského rodinného tábora v Osvětimi-Březince
9. - 12. 3. 1917 - Únorová revoluce v Rusku (24. - 27. 2.)
11. 3. 1935 Rachovský okres na Zakarpatské Ukrajině – Při stávce zemědělských dělníků proti snížení hladových mezd četníci těžce zranili pět stávkujících a patnáct bylo zraněno lehce.
12. 3. Den přístupu České republiky k Severoatlantické smlouvě (NATO)
13. a 14. 3. 1935 - Čertizné, Habura – okres Humenné – Při provádění exekuce se vzbourilo veškeré obyvatelstvo těchto chudých obcí. Mnoho demonstrantů četníci střelbou zranili.
14. 3. 1883 zemřel německý ekonom, filosof, vědec Karel MARX, zakladatel vědeckého komunismu, myslitel tisíciletí (*5. 5. 1818)
1939 - vyhlášen samostatný Slovenský štát
1953 zemřel Klement Gottwald, první dělnický prezident ČSR
15. 3. 1939 - konec druhé republiky, začátek okupace Československa hitlerovským nacistickým Německem
16. 3. 1939 - Hitler vydal Výnos o zřízení protektorátu Čechy a Morava
18. 3. 1871 - Pařížská komuna (do 28.5.)
21. 3. 1919 – vznik Maďarské republiky rad
1953 - Antonín Zápotocký zvolen prezidentem republiky
22. 3. 1968 - Antonín Novotný rezignoval na funkci presidenta republiky
1946 - I. sjezd Svazu české mládeže
23. 3. 1901 - narodil se Jan Šverma
1932 - počátek velké Mostecké stávký (ukončení 19. dubna 1932)
24. 3. 24. - 28. 3. 1986 - XVII. sjezd KSČ
1999 - NATO začalo bombardovat Jugoslávii (celkem 78 dní)
25. 3. 25. - 28. 3. 1927 - IV. sjezd KSČ
28. 3. - 31. 3. 1946 - VIII. sjezd KSČ
1945 - zahájení bratislavsko - brněnské operace 2. ukrajinského frontu sovětské armády
1945 - americké bombardéry zničily ČKD Praha
1946 - schváleny BENEŠOVY DEKRETY (Ústavní zákon č. 57)
28. 3. 1920 – v Rumanové zastřelili četníci dva zemědělské dělníky a několik jich zranili.
29. 3. 1592 - narodil se J. A. Komenský - Den učitelů
30. 3. 30. 3. - 7. 4. 1925 - stávka 50.000 horníků na Ostravsku organizovaná KSČ
1932 - Horní Suchá- okres Karviná – Při stávce horníků na Těšínsku zastřelili četníci jednoho horníka a dva těžce zranili.
1968 - Ludvík Svoboda zvolen prezidentem republiky
31. 3. 1990 - **ustavující sjezd KSČM v Praze**

Pro stovky zájemců dalších pět bytů

Zatím dvě výběrová řízení, ve kterých se singles (tj. jednotlivci) mohli hlásit o obecní byty, slavila v Brně úspěch. U všech bytů vylosovaní žadatelé přijali nabídku a postupně podepisují nájemní smlouvy. Nyní je k dispozici pro stovky žadatelů dalších pět volných jednotek.

»Je vidět, že se nám povedlo opravdu odhalit a zaplnit mezeru na trhu a že mladí nezadaní lidé mají o obecní bydlení velký zájem. Jsme rádi, že jim jako město můžeme pomoci stabilizovat jejich bytovou situaci. Pracujeme na tom, aby další startovací byty přibývaly«, uvedla náměstkyně brněnské primátorky pro bydlení **Karin Podivinská**.

Startovací byty pro singles jsou teprve nedávno vytvořená kategorie bytů. Jde o menší jednotky do 40 m² vyhrazené pro průměrně vydělávající lidi do 40 let žijící samostatně (bez partnera/partnerky nebo spolubydlících). Právě nezadaní totiž na běžné obecní byty často nedosáhnou, protože jsou upřednostněny rodiny nebo starší lidé. Zároveň jsou sami rovněž zranitelná skupina, protože nesou veškeré náklady na bydlení sami.

Zaměření se na tuto skupinu je v kontextu obecního bydlení průlomové. Brno má prozatím

18 startovacích bytů pro singles – 13 s již vybranými nájemníky a nájemnicemi a pět volných, o které se **lidé mohou hlásit do 2. března**. Jsou v ulicích Husova, Cejl, Bratislavská, Plachty a Vídeňská. Nájemné je ve všech pěti bytech stanoveno na 100 Kč/m²/měsíc. Tisíce prázdných velkých vybydlených městských bytů čeká v Brně na rekonstrukce.

»No tak to je úspěch! Před rokem 1989 se v Brně předávaly žadatelům tisíce bytů ročně. Až tato reprezentace brněnské radnice to přivedla tak daleko, že oslavuje předání pěti bytů. I to nájemné je úspěch! Za tu stokorunu za metr čtvereční bylo v období socialismu nájemné na celý měsíc a byt! Tož tak, aby řeč nestála«, poznamenal k úspěchu magistrátu **Martin Říha**, předseda brněnské městské a jihomoravské krajské organizace KSČM. (vž)

Nemocnice kraje nebude privatizovat

Deklaraci Rady Jihomoravského kraje pro krajem zřizované nemocnice představil v pátek zástupcům jihomoravské Krajské rady Odborového svazu zdravotnictví a sociální péče ČR hejtman **Jan Grolich**.

Dokument zdůraznil dlouhodobé závazky kraje, zejména prioritní podporu krajských nemocnic, jejich zaměstnanců a pacientů. Deklarace obsahuje pět klíčových bodů, které shrnují tyto závazky kraje: Nehodlá rušit nebo uzavírat provoz v žádné z nemocnic, kde plní funkci zřizovatele. Nemocnice, jejichž zřizovatelem je Jihomoravský kraj, zůstanou v majetku kraje. Veškerý případný zisk nemocnic bude zpětně investován do zdravotnictví a zlepšení zdravotnických služeb. Kraj zachová vysoký

standard ohodnocení zdravotnického personálu, alespoň na úrovni garantované nařízením vlády o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě. A na závěr zaměstnancům nemocnic budou zachovány benefity ve stejné výši jako při tvorbě fondu kulturních a sociálních potřeb.

Cíl deklarace je posílit role nemocnic zřizovaných Jihomoravským krajem, zlepšení jejich fungování a zajištění dostupné a kvalitní zdravotní péče pro obyvatele regionu. (vž)

První proud z Dukovan před 40 roky

12. února 1985 23:11 hodin - přesně v tento čas spustili energetici připravovanou štěpnou řetězovou reakci v 1. bloku elektrárny Dukovany. Šlo o významný milník, který posunul technickou vyspělost a energetickou soběstačnost Československa o mílový krok vpřed.

Je 12. února 1985 a v reaktoru prvního bloku Dukovan se poprvé rozbíhá štěpná reakce. Poprvé v české jaderné elektrárně řízené „rozděluje“ neutron jádro atomu uranu 235 a vzniká teplo. V regionálním deníku Jiskra možná zauřadoval tiskařský šotek, když určil „start reaktoru“ o 10 minut později (23:21). Do provozního deníku ale zapsal správné údaje tehdejší vedoucí reaktorového bloku Miroslav Trnka.

»Na okamžik zahájení štěpné reakce se nedá zapomenout«, řekl pamětník spouštění Miroslav Trnka. »Bylo to na noční směně, pokračovali jsme po předchozí směně ve snižování koncentrace kyseliny borité, reaktor začal zvyšovat výkon a my dosáhli tzv. minimálního kontrolovaného výkonu o několik hodin dříve, než bylo spočítané skupinou vědeckého spouštění.

Dnes je aparatura citlivější, vše je přesnější, sledování dosahování hodnot je podpořeno i softwarem«, dodal bývalý vedoucí reaktorového bloku.

Reálně ještě nešlo 12. února 1985 o skutečné spuštění celé elektrárny, ale pouze reaktoru. Následovala řada testů a zkoušek. První elektřina začala z výrobního bloku proudit do přenosové sítě o necelé dva měsíce později, tedy 3. května 1985. A až po dalším šestiměsíčním období přešla první výrobní jednotka z takzvaného zkušebního do „ostrého“ nominálního provozu. V následujících dvou letech se k prvnímu dukovanskému bloku přidaly ještě tři další. Poslední dva bloky dokončili energetici dokonce neobvykle rychle, v období pouhých 12 měsíců.

(vž)

Přítomnost nesmí poučovat budoucnost předstíráním schopnosti znalosti dobra i zla ve svých důsledcích

G. B. SHAW

Razí průzkumnou štolu pod Vinohrady

Stavba průzkumné štoly k budoucímu tunelu Vinohrady, nedílné součásti Velkého městského dopravního okruhu (VMO) v Brně, pokračuje svižně dle harmonogramu.

»Aktuálně kopeme těžní šachtu hloubky 27 m o průměru 10 m a pracujeme na přípojkách inženýrských sítí. Tunel Vinohrady bude klíčový úsek severovýchodní části VMO s napojením na VMO Tomkovo náměstí a ulici Rokytova nad obchodním domem

LeRK,« uvedla Lucie Trubelíková z týmu komunikace Ředitelství silnic a dálnic. Průzkumná štola poslouží pro podrobný průzkum geologických, hydrogeologických a geotechnických parametrů v místě pro návrh budoucího tunelu Vinohrady délky 1470 m pod stejnojmenným brněnským panelovým sídlištěm s více než 15 000 obyvateli.

Parametry průzkumné štoly VMO Vinohrady jsou: Dlouhá má být 991 metrů v hloubce 16 až 42 metrů pod povrchem. Těžní šachta této štoly u Domova pro seniory ve Věstonické ulici je zatím v hloubi kolem 24 metrů. Pod záštitou patronky tunelářů a havířů sv. Barbory tam nasadili technici a dělníci do díla nový rakouský způsob ražby s označením NRTM. Dle plánu jim tato práce potrvá 147 týdnů s výdajem přes 725 milionů Kč bez DPH. Pak se tam začne stavět vlastní tunel východní části velkého městského dopravního okruhu Brna s využitím průzkumné štoly.

(vž)

Klíčové dopravní stavby budou koordinovány

S žádostí o jednání k zásadním dopravním projektům u jihozápadního okraje Brna se obrátilo sedm tamních starostů na ministra dopravy ČR Martina Kupku. Na společném setkání se dohodli na vzniku pracovní skupiny pro zajištění efektivní koordinace připravovaných staveb.

Starostové a starostky z Bosonoh, Starého Lískovce, Bohunic, Troubska, Popůvek, Ostopovic a Moravan rokovali s ministrem dopravy ČR, ředitelem ŘSD, zástupcem Správy železnic, brněnského magistrátu a Jihomoravského kraje. Domluvili se na pravidelných setkáních ke koordinaci staveb a jejich propojení s veřejným prostorem parky, cyklostezkami atp. *»Jsem rád, že ministerstvo dopravy přistupuje s plnou vážností a pragmatikou k co nejrychlejšímu zvládnutí stavby např. obchvatu Bosonoh, který má ulevit občanům od tranzitní dopravy«,* uvedl starosta

Brna - Bosonoh Martin Černý. Středem této městské části denně projíždí až 19 000 aut.

»Taky pro Starý Lískovec je koordinace naprosto zásadní. Plánované stavby mají přímý dopad na zlepšení dopravní obslužnosti obce, která trpí přemírou tranzitní přepravy, zhoršeným životním prostředím a bezpečností obyvatel«, doplnil starosta MČ Brno - Starý Lískovec Vladan Krásný. Nová pracovní skupina má dát do souladu řešení projektů, včetně rozšíření dálnice D1 pod Brnem na šest pruhů, stavby vysokorychlostní železnice VRT a dalších důležitých staveb. (vž)

Lední medvědy v tom nenecháme!

Výstavu "Lední medvědy v tom nenecháme!" otevřeli v Urbancentru v areálu brněnské Staré radnice. Jde o architektonické návrhy, které jsou výsledkem spolupráce ZOO Brno a Ústavu architektury Fakulty stavební VUT v Brně.

Návštěvníci zde našli přehlídku studentských prací, které se snaží nabídnout možnosti rozvoje, modernizace a zkvalitnění expozičních prostor v zoologické zahradě. Kromě nejzajímavějších návrhů včetně 3D modelů se dovídají také podrobnosti o **mimořádném úspěchu brněnské zoo v odchovu ledních medvědů a zajímavá fakta o aktuální situaci ledních medvědů ve volné přírodě, o jejich ohrožení a záchraně.**

V přírodě se totiž jejich populace stále zmenšuje. Je proto nutné rozmnožovat lední medvědy jejich odchovem v zoo. Daří se to zvládat odborníkům v Brně jako v jedné z mála institucí tohoto druhu ve světě. V Evropě pouze brněnská zahrada v minulosti přirozeně odchovala pět mlád'at tohoto ikonického zvířete. Aby lední medvědi přežili i v přírodě, je nutné mj. vytvořit dostatečně silnou populaci zvířat v zoologických zahradách.

Ředitelka Zoo Brno **Radana Dungelová** informovala, že expozice ledních

medvědů na Mniší hoře prochází rekonstrukcí, ale v budoucnosti by tam mohla vzniknout expozice zcela nová. Už proto, že většina expozic v této zahradě je z 60. let minulého století. Jsou zastaralé i tím, že už neodpovídají novodobým prostorovým a jiným normám a potřebují modernizovat. Pedagogové z Ústavu architektury Fakulty stavební VUT v Brně, architekti **Viktor Svojanovský** a **Petr Novák**, kteří vedli studentské práce, potvrdili, že díky spolupráci ZOO Brno s tímto Ústavem si mohli studenti vyzkoušet svoji budoucí profesi v praxi. Při jejich studiu vzniklo několik zajímavých architektonických návrhů pro dvě málo využívaná místa v areálu zahrady, jak by mohla taková moderní expozice ledních medvědů dle aktuálních standardů v budoucnu vypadat. Přehlídka nejzajímavějších studentských prací potrvá v Urbancentru do 28. března.

(vž)

Autorské čtení, prezentace a křest publikace povídek s názvem "Bylo-nebylo" od autorské dvojice - ukrajinské spisovatelky Eleny Vilčinské a ruské malířky Olgy Plchové žijící v ČR se konalo v sobotu v Brně. Jako svoji 23. publikaci vydal tuto knížečku Ruský kulturně osvětový spolek na Moravě.

Elena Vilčinská se narodila v únoru 1942 v ukrajinském Kyjevě. Otec se nevrátil z protihitlerovské fronty, maminka se starala o přežití pěti dětí sama. Jednou šla s dětmi na venkov vyměnit věci za trochu jídla. Při návratu našla místo domů jen trosky a díry v zemi po bombardování.

Jako šestnáctiletá začala Elena pracovat a navštěvovat večerní školu. V roce 1960 byla přijata na Vysokou školu pedagogickou, kterou roku 1965 úspěšně absolvovala a začala učit na střední škole. Později pracovala v instituci pro

další vzdělávání pedagogů. Básně a povídky pro děti psala už v dětství. Od roku 1985 žije v Brně, kde pokračovala v pedagogické činnosti jako učitelka ruštiny a vedoucí vychovatelka. Od roku 2000 je v důchodu. V roce 2010 vyšla její sbírka básní "Emoce." Roku 2018 se zúčastnila mezinárodní literární soutěže v ruské Samaře. Její povídky pro děti "Bylo-nebylo," ocenila porota mezi díly autorů z 12 zemí světa diplomem za 1. místo. *»Chtěla jsem svoji publikaci povídek ilustrovat. Svěřila jsem se s tím kamarádce - ruské výtvarnici a malířce Olze Plchové, žijící v Brně. Chtěla jsem jednoduché obrázky pro děti. Olga ihned pochopila o co mi jde a udělala mi k textu knihy sérii obrázků - krásných omalovánek. Děti si je mohou v publikaci vykreslit jak chtějí,«* vysvětlila Vilčinská.

Po získání vhodného sponzora hodlá Ruský kulturně osvětový spolek na Moravě vydat publikaci "Bylo - nebylo" také v ruském originále. I z dotací od Jihomoravského kraje vyšly v minulosti např. dokumenty z událostí 2. světové války na území ČR. První vydaná publikace tohoto spolku v roce 2007 měla název "Rusové a Morava."(vž) FOTO - Václav ŽALUD

Za finanční podporu JMK vydávají knihy o regionu

Za finanční podporu od Jihomoravského kraje i od sponzorů vydává Ruský kulturně osvětový spolek na Moravě knížky s obsahem o dění v jihomoravském regionu. Do letošního 80. výročí ukončení 2. světové války vydal tento spolek řadu publikací svých členů věnovaných osvobození Jihomoravského kraje z německé okupace v roce 1945:

V roce 2010 to bylo první vydání knihy V. Schildbergera st. "Cesta k Dukle - plná potu, bláta a krve...." Na svém kontě má vědecký výzkumník vojenské historie Schildberger také 1. vydání další knihy z roku 2016 "Osvobození Jižní Moravy v roce 1945." A to s přispěním Nadace letecké historické společnosti ve Vyškově.

Následující rok 2017 vydal J. Novák "Pomníky a hroby válečných letců Rudé armády na jižní Moravě." Tato jeho knížka získala mezinárodní Cenu Stříbrný lukostřelec. Stejnou mezinárodní cenu si vysloužila i publikace z roku 2018 od výzkumnice S. Holečkové s názvem "Od Čejče k Brnu: Těžké tanky IS-2 v bojích na jižní

Moravě. "Diplom mezinárodní Ceny Stříbrného lukostřelce má též 2. vydání Schildbergerovy "Cesty k Dukle - plné potu, blata a krve..." z roku 2019. Text druhého vydání této knihy doplnil o další fakta syn zesnulého Vlastimila Schildbergera.

Zatím poslední publikace ruského menšinového spolku na Moravě z finanční podpory od Jihomoravského kraje je publikace dvojice autorů J. Nováka a S. Holečkové "**Ořechov mýtů zbavený,**" vydaná v roce 2020. Popisuje události z dubna 1945, kdy se Sovětská armáda probíjela obranou německých fašistů a nacistů k Brnu (jen v Ořechově je pohřeno skoro 2000 sovětských vojáků). Na jihu Moravy přitom přišlo o život na 13 000 Ruděarmějců a na 1600 vojáků spojenecké Královské rumunské armády.

S. Holečková vypátrala v mnoha archivech, kronikách a jiných dokumentech přes dva tisíce jmen padlých sovětských vojáků, kteří byli na jihomoravských pomnicích k osvobození od fašismu zapsaných dosud beze jména jako "a XY neznámých vojáků." Rodinám dosud neznámých bojovníků pomáhala Holečková vypátrat místo posledního odpočinku jejich předka.

První autorské čtení k 80. výročí osvobození jižní Moravy od fašistů se bude konat v neděli 6. dubna v 17 hodin v brněnské Křenové ulici 67. **Jiří Novák** tam zájemcům poví něco o své badatelské práci nad fotoknihou **Pomníky a hroby válečných letců Rudé armády na jižní Moravě.**

(vž)

Měnínská brána opět ožije

Jediná zachovaná městská brána v Brně se dočká významné rekonstrukce. Tamní radní rozhodli, že Měnínskou bránu opraví za 27,4 milionu korun firma WELLCO Brno. Prostor pak opět bude hostit výstavy či sloužit jako muzeum. Hotovo s opravou by mělo být v roce 2027.

«Kvůli špatnému stavu je Měnínská brána už pět let pro veřejnost uzavřena. »Zcela se obnoví sociální zařízení, vnitřní elektroinstalace či kanalizace objektu. Dále se počítá s výměnou oken a dveří, úpravy čeká schodiště, montáž nového výtahu a vybuduje se bezbariérový přístup. Chystá se i nová požární signalizace, oprava fasády nebo výměna střechy» vyjmenoval 1. náměstek primátorky **René Černý.**

»V Měnínské bráně má po rekonstrukci vzniknout trvalá expozice historie opevnění města prostřednictvím multimediálních prvků a dalších moderních technologií. Interaktivní panely by pak mohly doplňovat krátkodobé výstavy o tehdejších zbraních, dobové architektuře nebo jiných tématech«, dodala Vaňková.

Dnešní podoba Měnínské brány pochází z období kolem roku 1500 a jde o jedinou dochovanou z pěti městských bran. Do majetku města Brna se dostala koncem 70. let, následně byla zrekonstruována podle projektu architekta Kamila Fuchse, syna Bohuslava Fuchse. Poté byla svěřena do správy Muzeu města Brna, které ji začalo využívat jako výstavní prostor. Vystřídaly se v ní dlouhodobé expozice (Brno a zbraně staletí, 1983–1990; Brána času, 2002–2010; Muzeum hraček, 2010–2020) i krátkodobé výstavy.

(vž)**FOTO - Petr SOJKA**

Naši březnoví jubilanti

V tomto měsíci oslaví svá, zajisté významná životní jubilea následující členky a členové naší MěO:

Jiří BURKA, Libuše BŘENKOVÁ, Jaroslav CRHA, Zdeňka DUDÍKOVÁ, Antonín GRUBER, Jana HANCKOVÁ, Jiří HRÁČEK, Jana URBÁNKOVÁ, Marie VESELÁ, Marie MANOVÁ, Jaroslav NAVRÁTIL, Marie KNAPOVÁ, Alois BOŘUTA, Jaroslav BOUDA, Karel URBÁNEK, Jan SATORIA, Milada PILÁTOVÁ.

Všem děkujeme za dlouholetou obětavou práci při budování sociálně spravedlivější společnosti a zejména blahopřejeme k narozeninám a přidáváme přání zdraví a mnoha dalších let spokojeného života – MěV a ZO KSČM, LKŽ Dobromysl a redakce ECHO. **did**

Městský výbor KSČM v Brně ve spolupráci s LKŽ Dobromysl
Vás srdečně zvou na

SPOLEČENSKÉ ODPOLEDNE U PŘÍLEŽITOSTI OSLAVY MEZINÁRODNÍHO DNE ŽEN

v pátek 7. března 2025 od 16.00 hodin
v zasedacím sále ve 2. poschodí, Brno, Křenová 67

*Setkání se zúčastní předsedkyně ÚV KSČM
Kateřina Konečná.*

K poslechu a tanci bude hrát reprodukováná hudba.
Občerstvení zajištěno.

Městská organizace KSČM v Brně,
Institut České levice a Klub společenských věd
Vás zvou na IX. ročník Brněnského odborného semináře

S KÝM VŠÍM za mír a národní zájem a co pro to skutečně ZLEVA

Institut
české levice

V sobotu 22. března 2025 od 10 do 15 hodin, Křenová 67

Téma otevřou:

- RSDr. Karel Klímša
- PhDr. Josef Skála, CSc.
- Richard Štěpán
- Doc. Ing. Radim Valenčík, CSc.

Dobrovolný konferenční příspěvek na místě

- Rovnoprávné **partnerství**
- Společné **priority**
- Radikální **iniciativa**

Objednatel/ Zhotovitel: MěV KSČM Brno

ECHO – BRNĚNSKÝ LEVICOVÝ OBČASNÍK. Vydavatel: Městský výbor KSČM v Brně, Křenová 67, PSČ 602 00, Brno .
telefon: 734 430 204 . <http://www.kscm-brno.cz>; me-mail: mv.brno@kscm.cz; tibor.david@volny.cz; alruc@seznam.cz. Redakce:
Tibor Dávid – vedoucí, Aleš Růčka – zástupce vedoucího, Zdena Korčáková. Povoleno Min. kultury ČR, ev. č. MK ČR E 12191.
Nevyžádané rukopisy se nevrací. Uzávěrka příštího čísla 24. 3., číslo 3/25 vyjde 8. dubna 2025.